

sikere at få nogle af de ting, man synes er rigtige, igennem.

Kl. 17:33

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Villy Søvnald for en kort bemærkning.

Kl. 17:33

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil bare kvittere for den del af fru Lone Dybkjærs tale, der drejer sig om den fælles interesse i at lave en aftale og sikre det, der på dansk hedder passerellaernes fremtidige skæbne. Men der var også nogle, synes jeg, interessante betragtninger fra fru Lone Dybkjær. Jeg tror, at vi kunne lave en helt ny alliance mellem SF og De Radikale for at undgå, at statsministeren kommer ud i noget grimt ved at lægge op til en fælles afstemning om forbeholdene. Det ville være en umulig konstruktion. Vi vil ikke være med til at afskaffe ØMU-forbeholdet. Vi vil det samme som De Radikale, hvad angår retsforbeholdet, nemlig ikke lade det erstatte af et flygtningeforbehold, og vi vil gerne kigge på forsvarsforbeholdet. Vi har jo tidligere været fortalere for at erstatte det med en erklæring, og der tror jeg også, at vi kunne have en fælles interesse i at sikre en stærkere tilknytning til FN, sikre, at en krig ikke kan laves uden et kvalificeret flertal, sikre, at vi fortsætter de militære nedrustninger i Europa og en stærkere civil indsats og sådan noget.

Så jeg vil bare kvittere for det og sige, at det deltager vi meget gerne i, og det udredningsarbejde tror jeg kan blive rigtig spændende og sikkerhedspolitisk ret vigtig.

Kl. 17:35

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 17:35

Lone Dybkjær (RV):

Det var selvfølgelig ikke en tilfældighed, at jeg nævnte de her områder.

Kl. 17:35

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Den næste er hr. Anders Samuelsen som ordfører.

Kl. 17:35

(Ordfører)

Anders Samuelsen (NY):

Jeg vil ikke knytte ret mange ekstra ord til selve EU-traktaten. Der er blevet sagt rigtig meget godt om den, og det er der også god grund til. Derimod vil jeg gerne tale lidt mere om selve diskussionen om en folkeafstemning og måske på en lidt anderledes måde.

Efter Socialdemokraternes klare melding og regeringens ditto tyder alt på, at EU-traktaten ikke sendes til folkeafstemning. Det er både en uklog og en farlig kurs.

For det første risikerer man at sætte den positive EU-stemning over styr. Efter års tovtrækkeri mellem ja og nej til EU var der i Danmark omsider opstået en bred forståelse af EU-samarbejdet som en nødvendighed. Bag den brede forståelse stod ikke mindst SF, som var et af partierne bag det nationale kompromis.

For det andet vil det utvivlsomt blive meget vanskeligt at få afskaffet de danske EU-forbehold. Alle afstemninger om EU-traktater har medført følelseladede debatter om hele det europæiske samarbejde. Ofte hører man, at EU er elitens projekt, som den sunde folkelige skepsis bør stemme imod. Netop denne opfattelse kan blive cementeret, hvis statsministeren undlader at sende Lissabontraktaten til folkeafstemning.

I hele forarbejdet til traktaten blev der netop lagt meget vægt på, at befolkningen skulle inddrages, men i slutfasen var det en snæver kreds, der behændigt lugede de afsnit ud, der ville udløse folkeafstemninger. Meget kan man sige om rumpolitik eller diplomatisk beskyttelse, men det er dog tvivlsomt, om det var disse områder, som vælgerne forventede at skulle tage stilling til. De store diskussionspunkter om eksempelvis retten til at beholde en kommissær, om flertalsafgørelser og udenrigspolitik er bibeholdt i den nye traktat.

Vælgerne kan derfor med rette få den opfattelse, at man ikke tør spørge dem, og det kan meget vel give negativt udslag, når forbeholdene inden for en overskuelig tid sendes til afstemning. Statsministeren risikerer kort og godt at miste muligheden for at udnytte det momentum, der er opstået i EU-politikken, efter at SF har meldt sig ind i jasigernes kreds. Det er både synd og skam. EU-forbeholdene er næsten 15 år gamle, de har kostet indflydelse i EU, og det skal vi have gjort op med.

Vi burde tilslutte os fuldt ud. I bund og grund kan man sige, at forbeholdene grundlæggende har kostet os adskillige arbejdstimer, hvor danske embedsmænd har været beskæftiget med at fortolke, omgå og undgå at aktivere forbeholdene. Den tid kunne være brugt meget bedre på at søge indflydelse og præge udviklingen i EU, for det ulyksalige er jo, at forbeholdene fædres tog ganske fejl, da de troede, at de ikke ville få mærkbare konsekvenser. EU har udviklet sig an-